

2 '73

pondělí 2. července

ZPRAVODAJ

národní přehlídky

amatérského divadla

na počest 25. výročí

Vítězného února

JIRÁSKOVY HRONOVY

Do klubu mladých, který letos pořádáme na Jiráskově Hronově již podruhé — se zhodnocením zkušeností z minulého roku — zajišťují účast jednotlivé Krajské výbory Socialistického svazu mládeže. Chceme, aby možnost být při práci této, do jisté míry experimentální, formy na Hronově byla dána hlavně těm mladým divadelníkům, kteří zakládají nové soubory nebo těm, kteří prvními výsledky přesvědčili o svém pevném vztahu k divadlu. I letos se zde kromě výuky základům herecké a režijní práce mohou účastníci setkat s předními umělci a odborníky v diskusních setkáních o divadle a programu festivalu.

Ústřední porota, která vybírala na letošní přehlídku, měla velmi stížený úkol. Protože se nekonaly mezikrajské přehlídky musila objíždět jednotlivé soubory v místech jejich působiště. Poznala tak 19 inscenací přihlášených jednotlivými kraji v ČSR nebo vybranými jako mimořádně podnětná představení. Zároveň sledovala také jiráskovské inscenace, které by mohly být uvedeny v Hronově. Porotu tvořili: Jaroslav Wágner, herec Divadla E. F. Buriana v Praze, Karel Dittler, Praha, Jiří Beneš, šéfredaktor Amatérské scény, Karel Jiráček, dělnický divadelník známý pod jménem El Car a Josef Vavříčka, amatérský režisér a člen Přípravného výboru Jiráskova Hronova. Na své schůzi 8. června v Praze předložila návrh programu Přípravnému výboru a vyhlásovatelům, který dnes zveřejňujeme v konečném znění na zadní stránce našeho Zpravodaje. Záznamy a postřehy z jejich hodnocení přinese Amatérská scéna i příští čísla Zpravodaje v průběhu přehlídky.

Přihlášky od zájemců očekáváme pokud možno obratem na známou adresu Závodní klub MAJ Hronov. Ubytování a vstupenky na představení zajišťují pracovníci tohoto zařízení již tradičně a věříme, že i letos budete plně spokojeni. Vedle amatérských pracovníků zveme i odborné pracovníky okresních a krajských kulturních středisek i pracovníky odborových zařízení, pro které se zřizuje samostatný diskusní klub.

Snímek z bratislavské inscenace hry Maxima Gorkého Vassa Železnovová, uvedené na XXI. Jiráskově Hronově. Inscenace významně podpořila novou socialistickou orientaci amatérského divadla i koncepci Jiráskových Hronovů. Dílo Maxima Gorkého se stalo významnou oporou dramaturgie ochotnického divadla, zejména jeho hry Měšťáci a Vassa Železnovová

Pozvání do Jiráskova divadla na 43. JH

Není nic snazšího než naráz otevřít dveře a vejít. Vstoupit na půdu, která je poznamenána kroky desítek divadelních souborů, stovek herců i techniků připravujících každoročně podmínky pro úspěšný ročník Jiráskova Hronova. A třebaže tu po celý rok nezní potlesk publika nebo vzrušené hlasy diskutující o přestávkách o tom či onom obraze, který bezprostředně před tím naplňoval jeviště pravým divadelním životem a v této chvíli je už nenávratně malou kapitolou v historii amatérského divadelnictví, již možná jednou věnuje historik drobnou kurzivu — i když Jiráskovo divadlo, někdy prázdné, jindy naplněné šumem tichých rozhovorů mezi diváky připomíná maličko živoucí pomník dosavadních ročníků divadelního festivalu, je stále ještě poutem jež váže společný zájem lidí usilujících o jedinou věc: najít prostor uvnitř svého volného času, prostor pro naplnění touhy po novém a neopakovatelném, představy, která se natolik silně prosazuje pronikáním mezi ostatní, že je až přespříliš skutečná, než aby jí člověk nedbal.

Hloubka pod níž zdánlivě už není nic, co by člověk mohl hledat, zaznívá často zoufalstvím provokovaným každým hledáním. Ale to je jen další mezník na cestě, další znamení toho, že nový cíl je blízko a třebaže není jednoduché dosáhnout ho, je nutné nesestoupit z cesty pokračovat v ní, protože je jediná možná a nesouvisí dost dobře jen s otázkou volného času; je nesena tvorbou a silně cítěným požadavkem tvorby, který se promítá jak do práce posuzované divákem, tak do světa představ s nimiž každý z lidí žije svůj vlastní život. Schopnost rozdělit se o ně s ostatními, potřeba promluvit ještě poněkud odlišným

jazykem než jakého užíváme v běžné všední řeči, poznání, že v pokusu o umělecký výraz konkrétní pravdy je stejná síla jako ve skutečnosti, kterou odráží, to je ten pravý prostor pro hledání, to je ten fakt, který lidi spojuje stejnou měrou, jakou rozlišuje názory a hlediska. I pro ten kus pravdy, která prostřednictvím hereckého výrazu vstupuje přes rampu do života, i pro něj sem každoročně přijíždějí stálí hosté, aby si připomněli svou vlastní práci v podmínkách domácích souborů. Možná si někteří z nich v tichosti řeknou, že za rok za dva právě oni vstoupí jako aktéři svého dramatu na jeviště Jiráskova divadla. Dnes jen pozorují ostatní jak se se složitou rolí vyrovnají a diskutují o tom, hledají další cesty pro jiné i pro sebe. Je v tom jejich lidská krása i jejich pojetí krásy jako kategorie spojené jednou provždy s tvorbou a zvědavostí, s člověkem, který umí naplnit svůj život plodnou prací.

I v zamyšlení, které provokují předcházející ročníky Jiráskových Hronovů, ty první jež následovaly bezprostředně po roce 1948 jsou obsaženy vztahy života a práce, života a tvorby. Mnohokrát vyjadřoval tyto souvislosti Zdeněk Nejedlý, stále se k nim vraceli i další kritikové divadla spolu s autory. Dnes nejenže usilujeme v plném rozsahu naplnit myšlenkový odkaz k němuž nás zavazuje tradice socialistických Hronovů, ale současně do našeho úsilí nutně promítáme naše hledání, touhu po obohacení této tradice. A proto ještě než zazní fanfáry letošního festivalu, než hosté vstoupí do sálu divadla, nechť si ve chvíli vzpomínky na předcházející ročníky uvědomí, že každoroční pozvání je současně opětovaným poděkováním. MěstNV Hronov

JEDEN Z NÁSTROJŮ VĚČNÉHO HLEDAČSTVÍ

„Velikost herectví začíná tam, kde přestává malost a omezenost osobní.“

Saldův výrok byl věnován pohostinskému vystoupení souboru MChAT, který pod vedením K. S. Stanislavského a V. I. Němiroviče-Dančenka uvedl v Praze ve dnech 6.—9. dubna 1906 historickou tragédií A. K. Tolstého Car Fedor Joannovič, Čechovova Strýčka Váňu a Gorkého hru Na dně. V článku Moskevští (Dojem i příklad) uveřejněném ve čtvrtém čísle Volných směrů (ročník X/1906) F. X. Šalda píše: „Z hlubin hlubšího a temnějšího snu musí naslouchat (herec) slovu autorovu a přetvořit je v nový jazyk, který má se slovem psaným a tištěným společnou pouze řeč. Nové učenění, nová artikulace, docítění, domyšlení psané skizzy, zjemnění, obohacení i ztajemnění její: takový jest úkol herectví. Moskevští přibližují se v nejlepších svých chvílích velmi blízko těmto postulátům: jsou pak jasnovidnými halucinovanci hlubšího, temnějšího a kořenějšího dramatu, než jsou jeho nadzemní peň a větve. Hrají ne sebe sama, ne autora, — nýbrž cosi třetího, většího, co je přesáhá a prerůstá. Hrají ne drama napsané a tištěné, ale samu atmosféru, z níž a v níž vzniklo: jsou ve vysokém stupni herci duševní atmosféry. Sestupují s autorem k týmž čerstvým a temným zřídům, z nichž čerpal při tvorbě on sám.“

Článek, který se záměrnou bezděčností, opíraje se

nejen o samotný fakt vyplývající z programové odlišnosti herectví Stanislavského souboru, bez výjimky přesně zdůrazňuje několik skutečností. I přes vývoj divadla jenž proběhl v několika dalších etapách, zůstávají živým příkladem citlivého kritického vidění a zdůrazňují potřebu naplnit požadavek naprostého pochopení a praktického odlišení pojmu „osobní“ a „živelní“. Citát ze starých zápisů „V umění není lekcí. Jsou jen dojmy, které zůstávají a přezívají hodiny a dny a dorůstají v příklady“ zdá se být v této souvislosti oním faktorem poučení, který sice nemůže sám o sobě mnoho řešit, ale přitom má možnost spolupůsobit jako směřující bod.

Nabízí se tu otázka, která nikterak neprovokuje otázku další, směřující až tam, kde bychom se ptali po smyslu divadla ne jako pojmu vymezeného generací ve vyjádření naprosto konkrétní, ale tam, kde je možné ptát se po jeho naplnění v nejprostším slova smyslu: před rampou, před hledištěm se schopností uchvátit je „jako jímá všechno typické, čisté vyhraněné, dokonalé ve svém způsobu a rodu“. Až tam by se chtělo dojít. Ne jen ve slovech a přáních, ale v naplnění toho, co je kromě jiného také obsahem umění, v hledání cest, jež vedou tímto směrem až k jistotě, že „uctívá poslušnost hlubšího rytmického dramatu, ukrytého pod dramatem psaným a povrchové, pod dramatem slova — to jest, co činí herecké umění, hereckou velikost“.

(ek)

UMĚT ČÍST

že se hra nelíbila; téměř vždycky dojde ke špatné inscenaci, když se hra režisérovi líbila. V uvedeném přístupu spatřuji základní příčinu repertoárové chudoby našich souborů, co se týče staršího dramatického odkazu. Uvední Heyermansovy Lodi jménem Naděje mne vyprovokovalo k této poznámce. Ten text je přece znám ze starých divadelních cedulí a dnes? Zřejmě musil soubor najít prokazatelný důvod proč hru hrát. Objevil v textu divadlo jako takové. Z těchto důvodů vznikla Honzlova víra v Klicperova Hadriána z Římsů nebo ve Štěpánkuv Pivovar v Sojkově. Do programu školení a také do školních divadelních osnov by se mělo dostat čtení divadelní hry jako předmět. Věřte, že je nelehký a dá se v přítomnosti i z historického odstupu dobře známkovat. Premiáři tu pak mohou být dobrým příkladem i přímým učitelem.

(pp)

Snímek z inscenace Cesta kolem světa za 77 dní, kterou v režii J. Mlejníka uvedl na 41. Jiráskově Hronově divadelní soubor ZK Karosa Vysoké Mýto, který je dobře znám svými úspěšnými inscenacemi současných dětských her.

ČESKÁ KLASIKA JAKO PROGRAM

Pohlédneme-li na hodnoty odkazu české dramatické literatury bez snahy literárně třdit a zařazovat (a v dobrém slova smyslu z tohoto hlediska uznávat) spatříme je v dynamickém zápase vývoje sil našeho divadla jako významný umělecko-společenský faktor. Tylovo dílo vznikalo již okolnostmi, že autor byl také hercem, režisérem a mluvčím koncepce českého divadla; vznikalo jako naplnění uměleckého programu. Boj za česká práva, za politickou svobodu se neoblékl do hávu vnějších oslav, ale dostal v divadle obraz konkrétní společenské situace. V této souvislosti vidíme vznik Kutnohorských havířů, kde najednou přestalo jít jen o střetnutí českých horníků s poněmčelou šlechtou a úředníky. Před divákem se vyvstal obraz společenské pravdy o rozdělení společnosti bez ohledu na historické zasazení hry. Podobně bychom to mohli říci i o Janu Husovi nebo o báchorkách Tvrdohlavá žena či Lesní panna. Pohledem nazpět ke Klicperovi (s poukázáním na komedii Každý něco pro vlast) je zřejmé, jak žánr komedie akceptuje základní požadavek — společenskou aktuálnost a adresnost. Jistě je správné, zastavíme-li se u počátků realismu u nás, vidět Stroupežnického Naše furianty jako polemiku s neoromantismem na divadle. Racionální jádro příkladu je opět v společenském zveřejňování poměrů naší vesnice, které ve vývoji dovedl Mrštíkové v Maryše nebo Jirásek v Otcí, k vyšší kvalitě. Divák pohlédl do

příčin společenských rozporů, divadlo zaujalo se svými tvůrci stanovisko.

Jiráskovo dílo je spjata s dílem Jaroslava Kvapila, pokračujeme-li dále tedy Antonína Kurše, Jana Škody. Vrátime-li se ke Klicperovi najdeme jména Jindřich Honzl, E. F. Burian, Jaromír Pleskot; Maryša to je opět Honzl, a v dnešní době Milan Pásek a František Štěpánek. Stará myšlenka Herrmana Bahra udává důvod proč lze vést tyto vývojové řady: „Režie jest uměním, jež dává zjevit a působit tomu, co básník zamýšlel. Počítejž tím, vybavit v textu ideu, jež má oživit, ovládnout tím celek a z něho pochopit cenu částí...“

Česká klasika již svým zrodem stojí za jasným ideovým a uměleckým programem a nesmí nás mýlit ani u nás tak rozšířený pietismus, falešné oslavování rodáctví a odvolávání na zasluhy. Uvedená řádka jmen totiž pádně prokázala trvalou hodnotu naší klasiky jako pokrokové náplně naší dramatické minulosti. Spojení díla Jiráskova, Tylova, Klicperova s vývojovými cestami přítomnosti je nutné a nezbytné, bez toho jsou jejich texty jen literaturou ke čtení pro historiky. Hlásí-li se Hronov plným právem k uměleckému programovému odkazu Aloise Jirásky hlásí se i k tomuto přístupu ke klasice. Proto se objevují letos v předvečer Tylovi Kutnohorští havíři, jimiž se odhodlal soubor promluvit a ne běžná, bezprogramová inscenace kteréhokoli Jiráskova díla.

Petr Průša

Divadelní oddělení Národního muzea v Praze spolu s Divadelním ústavem vydalo na konci roku 1972 obsáhlou knížku s jednoduchým názvem DDOČ. Jde o soupis dokumentů z depozitáře těchto institucí, zahrnujících dobu trvání této organizace dělnického divadla u nás. Jsou zde zastoupeny hlavně divadelní plakáty, početný soubor fotografií, převážně z vystoupení pražských dělnických skupin, rukopisy a

texty dnes již těžko přístupných her a také modely, loutky, návrhy scén apod. V tomto směru je zde shrnuto celé dílo Emanuela Famíry pro dělnická divadla na základě maket a rekonstrukcí, které provedl sám autor. Uváděné signatury umožní badatelům a dalším zájemcům orientaci po fondech divadelního oddělení k tomuto tématu. Zpracovatel publikace Miloslav Burian podává v úvo-

DDOČ V DOKUMENTECH

du hutný informativní přehled hlavních vývojových etap dělnického divadla. Kladem úvodu je zjišťování společných kořenů proletářského divadla a pokrokové meziválečné avantgardy, obraz východiska proudu, který tak hluboce proměnil naše divadelnictví. Na studii je patrná nezpracovanost proletářského divadla v jednotlivých regionech Čech a Moravy; je to vidět i na množství dochovaného materiálu. Stále jsou dějiny dělnického divadla otevřenou badatelskou oblastí, dnes ještě víc

potřebnější. K brožurě jsou připojeny přehledy sjezdů DDOČ a je tu také soupis zájezdů s Kuršovou a Spitzlerovou inscenací Měšťáků. Měli bychom se také dočkat úplné bibliografie tohoto odvětví amatérského divadla u nás. Pro úplnost je třeba dodat, že publikace obsahuje ruský překlad úvodní studie a seznamuje čtenáře s organizační strukturou dělnického divadla v pražském okrese. Svou komplexností překračuje rámec pouhého evidenčního seznamu fondů na jaký jsme běžně zvyklí.

(ša)

Ve dnech 23. 3. — 25. 3. 1973 se konala v krajském městě Bulharské lidové republiky Blagojevgradu národní přehlídka nejlepších bulharských divadelních souborů. Poprvé v historii této přehlídky byl pozván k hostování zahraniční soubor, a je pro nás cti, že volba padla právě na Československo. O to těžší zodpovědnost padla na soubor Mladých TJ Sokol JZD z Vysoké Libně na Mělnicku, který Ústav pro kulturně výchovnou činnost navrhl vyslat s inscenací hry V. K. Klicpery „Ženský boj“.

Zájezd měl mimořádný úspěch a tak jsme se rozhodli seznámit Vás s dojmy a poznatky s. Libuše Erbsové z ÚV SDR ČR, která se zájezdu zúčastnila jako vedoucí a s. Tomáše Miličky, ředitele ZDŠ v Uherském Brodě, který byl v BLR na studijní cestě.

Přehlídka byla slavnostně zahájena za účasti významných kulturně politických osobností: náměstka vedoucího oddělení pro umění a kulturu při ÚV bulharské komunistické strany L. Pavlova, náměstka předsedy Komitétu pro umění a kulturu, zasloužilého umělce Ivana Marinova, dále rektora VITIZ (našeho DAMU) v Sofii a vedoucího divadelního oddělení Komitétu pro umění a kulturu, zasl. umělce I. Čipeva, docentů režie a dramaturgie na VITIZ D. Puňova a S. Panové, ředitelky Centrálního domu pro lidovou tvorivost A. Tričkové, čelných představitelů oblastního a městského výboru Komunistické strany a předních činitelů města Blagojevgradu. Hlavní projev přednesl národní umělec a hlavní režisér Národního divadla v Sofii, profesor Filip Filipov. Sotva nás v čestných místech přijalo přeplněné hlediště (mimo přeplněná sedadla byly namačkány v prostorách bočních uliček a východů ze sálu snad stovky lidí na stání!) otevřela se opona a na scénu, která znázorňovala stylizovaný divadelní Parnas, přicházely postavy kostýmované do charakteristických společenských dob až po dívku v nádherném bulharském lidovém kroji a chapce

EVA SLOVÁKOVÁ

BULHARSKÉ ZÁZNAMY

v moderním civilním obleku, kteří hořícími pochodněmi zažehli symbolickou vatra osvěty. Za působivé hymnické hudby národního chorálu se pomalu opona zavřela...

První divadelní soubor — svérázný soubor z Gorné Orjachovice, s kouzelnou lehkostí a brilantní režii hromadných scén plných dováděvého veselí a škádlivého šibalství nadchl klasickou veselohrou C. Cerkovského „Mladí lidé“. Prostíká fabule hry, plná furiansaví a neústupnosti starých, průbojně lásky mladých i komiky svérázných vesničanů by jistě v dobrém překladu do češtiny obohatila chudý repertoár našich vesnických souborů. Již na představení tohoto vynikajícího souboru a zvláště po shlédnutí psychologicky náročné hry V. Lavrentěva „Cti otce svého“, kterou uvedl druhý večer soubor Jiřího Dimistrova ze Sofie, jsme si všimli, že v bulharských ochotnických souborech probíhá setkávání dvou různých interpretačních škol: starší, která si libovala ve vznošeném patosu jevištní mluvy i hereckého jednání a mladší, která již převzala a užívá uvolněného civilního projevu, přirozeného a blízkého lidem dnešní doby.

Překvapila nás scénicky výtvarná práce souborů. Výtvarníci zde učinili značný krok vpřed. Oprošťují scény od zbytečného balastu těžkých kulís, hledají nejjednodušší výtvarné prostředky. Kritiku i nejnáročnějšího výtvarníka by snesla inscenace sofijského divadelního souboru, který uvedl málo dramatickou ódu Mírcovského „Levski“. Ani výborná scéna a herecké výkony dvou hlavních postav nezakryly vady rozvleklého literárního textu.

A pak už přišel závěr přehlídky. Do posledního místečka přeplněné divadlo (na klínech otců a matek seděly docela klidně i děti!) bylo zvědavé na hosty z ČSSR. Soubor byl pečlivý a svědomitý neboť nejen že přijel s podrobným programem natištěným v bulharštině (všech 10 obrazů jednotlivě rozeptáno), takže diváci byli podrobně seznámeni s obsahem.

Poslední obraz Klicperova Ženského boje dokonce nastudoval v bulharštině. Když závěrečnou scénu uslyšeli diváci v bulharštině, jásot a vděk byl nekonečný a vystoupení Vysoké Libně vyvrcholilo spontánní manifestací radostného přátelství. Po představení přišel souboru blahopřát náměstek ministra kultury v doprovodu ředitelky Centrálního domu lidové tvorivosti.

Blagojevgradský „divadelní svátek“ nebyl naplněn jen představeními, ale také četnými besedami se soubory, seminářem a ochotnické činnosti a zajímavými setkáními profesionálních umělců s ochotníky a se studující mládeží. Nám to zní až nepravděpodobně, ale do Blagojevgradu přijelo a na přehlídce aktivně vystoupilo 27 předních profesionálních umělců. V závěru už jen dvě zmínky, které stojí za pozornost — diváci na „divadelním svátku“ neplatí vstupné, a druhá platí tisku, který na svých stránkách věnuje amatérskému divadlu nemalou pozornost.(!)“

I na tomto příkladu jedné z bulharských divadelních přehlídek si můžeme učinit představu o podpoře stranických i státních orgánů amatérskému divadlu a je v něm rozhodně mnoho příkladů, které by stály za následování.

4. 6. 1973

Eva Slováková

DIVADLO PRO AGITACI

Nedůvěřivý podtext této otázky přetrvává v myšlení některých souborů jako by agitace svými prostředky a cíli byla cizí divadlu jako oboru umělecké činnosti. V našem povědomí je zapsán Majakovskij jako agitační básník, ale naprosto přehlízíme úlohu, kterou sehrál jako agitátor právě v divadle a výtvarném umění, v proměně vyjadřovacích prostředků, které dodnes pokládáme za moderní a účinné. Výtvarníci sovětské divadelní avantgardy např. bři Vesninové, Kustodijev, Kuzněcov a mnoho dalších, spojovalo výtvarnou práci na agitačních průvodech, vlačích s výtvarnou prací v divadle a divadlo samozřejmě dávalo svou práci do služeb úkolů Leninova plánu

monumentální propagandy inscenacemi masových výjevů, průvodů a veřejných vystoupení. Přebíralo-li dělnické divadlo první republiky inspirace sovětských umělců, vkládalo do naší divadelní kultury trvalou inspiraci pro nové dimenze divadelní tvorby. V amatérském divadle, v profesionálním téměř také, ji odsunujeme do archivu historiků. Nástup mladých do souborů, pokusy o typ pořadů malých jevištních forem (ve Východočeském kraji se např. pokusil o tvůrčí oživení agitky vesnický soubor z Chroustovic na Chrudimsku) stojí za to, aby nadpisem položená otázka se stala předmětem pracovního diskusního programu právě na letošním Jiráskově Hronově. (pp)

Mimodivadelní pořady

Jako každý rok, bude i během letošního ročníku Jiráskova Hronova organizována série mimodivadelních pořadů, v nichž se návštěvníkům představí přední amatérská tělesa Východočeského kraje. Kromě jejich vystoupení, která už dnes mají svůj okruh diváků a posluchačů, bude mít veřejnost možnost seznámit se s amatérskou folklórní tvorbou souboru z Brezna, který vystoupí v rámci dnů družby Středoslovenského a Východočeského kraje. Znovu se setká s populární skupinou historického šermu plzeňského klubu mladých Dominik. Plzeňští šermíři v Hronově vystupovali už loni a rázem si získali sympatie diváků nejen zajímavou a věrohodnou produkcí, ale současně i svým pěkným vztahem k divadelnímu festivalu. Dějištěm mimodivadelních pořadů bude především pódium v Jiráskových sadech, kde se kromě jiného představí také náhodský Tepna klub se svou novou módní přehlídkou upozorňující na nové materiály bavlnářského průmyslu a velmi pestré možnosti jejich využití.

Znamená to, že 43. Jiráskův Hronov bude především divadelní, ale současně se má stát také zrcadlem, které odrazí v malé charakteristické zkratce amatérskou tvorbu Východočeského kraje v dalších oborech zájmové umělecké činnosti.

(ek)

NONSTOP

V průběhu 43. Jiráskova Hronova bude instalována výstava Dělnické divadlo a tradice socialistických Jiráskových Hronovů. Prostřednictvím dokumentárního materiálu chce pořadatel výstavy, Krajské kulturní středisko v Hradci Králové, přiblížit návštěvníkům význam projevy tradice dělnického divadla ve Východočeském kraji a zároveň oživit atmosféru prvních Hronovů po Vítězném únoru 1948. Výstava bude instalována ve foyeru Jiráskova divadla po celou dobu přehlídky.

Všichni, kdo patří ke čtenářům Zpravodaje Jiráskova Hronova, si už za léta zvykli na formát i skladbu materiálů tohoto přehlídkového deníku. Ale jak praví přísloví — nic není věčné a tak i letos kromě mnoha jiných změn, získal jinou tvář i Zpravodaj. Přinese čtenářům kromě větší přehlednosti v grafické úpravě také určitou úlevu. K sazbě bude použito větších typů písma, které mnohonásobně usnadní čtení.

Letošní Jiráskův Hronov bude zahájen v sobotu 4. 8., ale tradičně bude uvedeno v předvečer zahájení jedno představení, věnované české klasice. O předprodej vstupenek, zajišťování noclehů a další problémy spojené s týdenním pobytem v Hronově jako obvykle pečuje závodní klub Místra Aloise Jiráka, kam můžete adresovat všechny své požadavky.

Na sklonku loňského roku vydalo Krajské kulturní středisko v Hradci Králové výběr z tisku o 42. Jiráskově Hronově. Ve sborníku jsou zahrnuty všechny zprávy, informace, recenze i kritické rozborů zasahující svým významem nejen uplynulý ročník celostátní přehlídky amatérského divadla, ale současně také ročníky, které se teprve připravují. V některém z příštích čísel přineseme excerpta z některých zajímavých článků.